

κεφάλαιο ένα

12 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ήταν μια ζεστή μέρα στο Κάζινς. Ήμουν ξαπλωμένη δίπλα στην πισίνα και για σκιά είχα στο πρόσωπό μου ένα περιοδικό. Η μητέρα μου έλυνε σταυρόλεξα στην μπροσινή βερράντα και η Σουζάνα ήταν μέσα και κάτι ετοίμαζε στην κουζίνα. Πιθανότατα να εμφανιζόταν πάλι μπροστά μου με ένα ποτήρι παγωμένο τσάι ή ένα βιβλίο που είχε διαλέξει για μένα. Ο Κόνραντ, Ο Τζερεμιάα και ο Στίβεν έκαναν σερφ όλο το πρωί. Την προηγούμενη νύχτα είχε καταιγίδα. Ο Κόνραντ και ο Τζερεμιάα έφτασαν πρώτοι στο σπίτι. Τους άκουσα να έρχονται. Ανέβηκαν τα σκαλιά γελώντας με τον Στίβεν, που μετά από ένα μεγάλο κύμα τού είχε κατέβει το μαγιό. Ο Κόνραντ με πλησίασε, σήκωσε από το ιδρωμένο πρόσωπό μου το περιοδικό και χαμογέλασε. «Έχεις λέξεις κολλημένες στα μούτρα σου» είπε.

Του έκανα μια γκριμάτσα. «Τι λένε;»

Κάθισε δίπλα μου και είπε: «Δεν ξέρω. Κάτσε να δω». Και ύστερα εξέτασε προσεκτικά το πρόσωπό μου με το

γνωστό σοβαρό ύφος του. Έσκυψε και με φίλησε, τα χείλη του ήταν δροσερά και αλμυρά από τον ωκεανό.

Τότε ο Τζερεμιάι είπε «Πηγαίνετε και σε κάνα δωμάτιο, όχι όλο μπροστά μας», αλλά ήξερα πως έκανε πλάκα. Μου έκλεισε το μάτι με νόημα καθώς πλησίασε τον Κόνραντ από πίσω, τον σήκωσε και τον πέταξε στην πισίνα.

Έπεσε και ο ίδιος μέσα φωνάζοντας: «Έλα, Μπέλι!».

Εννοείται πως βούτηξα κι εγώ. Το νερό ήταν καλό. Ή μάλλον, ήταν τέλειο. Όπως πάντα, το σπίτι στο Κάζινς ήταν το ιδανικό μέρος, το μόνο μέρος στον κόσμο όπου ήθελα να είμαι.

«Καλά, κοιμάσαι; Άκουσες τίποτα απ' όσα είπα;»

Άνοιξα τα μάτια μου. Η Τέιλορ χτύπαγε παλαμάκια μπροστά στη μύτη μου. «Συγγνώμη, τι έλεγες;»

Δεν ήμουν στο Κάζινς. Ο Κόνραντ κι εγώ δεν ήμασταν μαζί, και η Σουζάνα είχε πεθάνει. Τίποτα δε θα ήταν το ίδιο ξανά. Είχαν περάσει –αλήθεια, πόσες μέρες είχαν περάσει, πόσες μέρες ακριβώς;– δυο μήνες από τότε που είχε πεθάνει η Σουζάνα, και ακόμα δεν μπορούσα να το πιστέψω. Δεν μπορούσα να επιτρέψω στον εαυτό μου να το πιστέψει. Όταν πεθαίνει κάποιος που αγαπάς νιώθεις σαν να μην είναι αλήθεια. Νιώθεις σαν αυτό να συμβαίνει σε κάποιον άλλον. Σαν να μη συμβαίνει στη δική σου ζωή. Ποτέ μου δεν τα πήγαινα καλά με τις αφηρημένες έννοιες. Τι σημαίνει όταν κάποιος έχει στ' αλήθεια χαθεί για πάντα;

Μερικές φορές έκλεινα τα μάτια και έλεγα στον εαυτό μου ξανά και ξανά: *Δεν είναι αλήθεια, δεν μπορεί να είναι αλήθεια*. Αποκλείεται να ήταν αυτή η ζωή μου. Όμως αυτή ήταν η ζωή μου· τώρα πια, αυτή ήταν. Η ζωή μετά τον θάνατό της.

Βρισκόμουν στην πίσω αυλή της Μάρσυ Γου. Τα αγόρια είχαν πέσει στην πισίνα και τα κορίτσια είχαμε ξαπλώσει στη σειρά πάνω σε πετσέτες και κάναμε ηλιοθεραπεία. Η

Μάρσυ ήταν φίλη μου, όμως οι υπόλοιπες, η Κέιτι, η Έβε-λυν και οι άλλες, ήταν περισσότερο φίλες της Τέιλορ.

Η θερμοκρασία είχε ήδη φτάσει τους τριάντα βαθμούς και ήταν ακόμα νωρίς. Αυτό το καλοκαίρι θα είχε καύσωνα. Ήμουν ξαπλωμένη μπρούμυτα και μπορούσα να νιώσω τον ιδρώτα να κυλά στη ραχοκοκαλιά μου. Είχα αρχίσει να νιώθω δυσφορία από τον ήλιο. Ήταν μόνο η δεύτερη μέρα του Ιουλίου και ήδη είχα αρχίσει να μετράω τις μέρες ώσπου να τελειώσει το καλοκαίρι.

«*Ρώτησα, τι θα βάλεις στο πάρτι του Τζάστιν;*» επανέλαβε η Τέιλορ. Είχε στρώσει την πετσέτα της τόσο κολλητά στη δική μου που ήταν σαν να ήμασταν και οι δύο ξαπλωμένες σε μια τεράστια πετσέτα.

«Δεν ξέρω». Γύρισα το κεφάλι μου για να είμαστε αντικριστά.

Είχε μικρές σταγόνες ιδρώτα στη μύτη της. Η Τέιλορ πάντα ιδρώνει πρώτα στη μύτη. «Εγώ θα βάλω αυτό το καινούριο κοντό φόρεμα που αγόρασα με τη μαμά μου από το εμπορικό κέντρο».

Έκλεισα πάλι τα μάτια μου. Φορούσα γυαλιά ηλίου, οπότε δεν μπορούσε να καταλάβει εάν τα είχα ανοιχτά ή κλειστά. «Ποιο απ' όλα;»

«Δε θυμάσαι; Εκείνο το πουά, που δένει πίσω στον λαιμό. Σου το έδειξα πριν από δυο μέρες». Η Τέιλορ αναστέναξε συγχυσμένη.

«Α, ναι» απάντησα χωρίς να έχω ιδέα ποιο εννοούσε, και σίγουρα η Τέιλορ το κατάλαβε.

Προσπάθησα να το μαζέψω λέγοντας κάτι καλό για το φόρεμα, όταν ξαφνικά ένιωσα να ακουμπά στον αυχένα μου κάτι παγωμένο. Τσίριξα και είδα τον Κόρι Γουίλερ να έχει καθίσει δίπλα μου· κρατούσε στο χέρι του ένα παγωμένο κουτάκι κόκα κόλα και είχε πεθάνει στο γέλιο.

Ανασηκώθηκα και τον αγριοκοίταξα σκουπίζοντας τον λαιμό μου. Δεν άντεχα άλλο τη σημερινή μέρα. Το μόνο που ήθελα ήταν να γυρίσω σπίτι μου. «Έλεος, Κόρι!»

Γελούσε ακόμα και με έκανε ακόμη πιο έξαλλη.

«Πόσο ανώριμος είσαι επιτέλους;»

«Αφού σε είδα, είχες ανάψει» διαμαρτυρήθηκε. «Ήθελα να σε δροσίσω».

Δεν του απάντησα, έτριβα με το χέρι μου τον αυχένα μου για να ζεσταθεί. Ένωσα τα νεύρα μου να έχουν γίνει κουρέλια και συνειδητοποίησα πως όλες οι κοπέλες με κοίταζαν ξαφνιασμένες. Το χαμόγελο του Κόρι κόπηκε και μου είπε: «Συγγνώμη. Τη θες την κόκα κόλα;».

Του έγνεφα πως όχι, εκείνος σήκωσε αδιάφορα τους ώμους και πήγε πάλι προς την πισίνα. Κοίταξα την Κέιτι και την Έβελυν, είχαν πάρει ένα ύφος σαν να σκέφτονταν *Τι ζόρι τραβάει αυτή;* και ξαφνικά ένιωσα ντροπή. Το να φερθεί κανείς άσχημα στον Κόρι ήταν σαν να φέρεται άσχημα σε κουτάβι. Πολύ αργά όμως, προσπάθησα να συναντήσω το βλέμμα του, αλλά δε με ξανακοίταξε.

Η Τέιλορ είπε χαμηλόφωνα: «Μπέλι, πλάκα σου έκανε».

Ξάπλωσα ξανά στην πετσέτα μου, ανάσκελα αυτή τη φορά. Πήρα μια βαθιά ανάσα και την άφησα να βγει αργά. Η μουσική που ακουγόταν από το i-rod της Μάρσυ μού έφερνε πονοκέφαλο. Ήταν πολύ δυνατά. Η αλήθεια ήταν ότι *πράγματι* διψούσα. Έπρεπε να είχα πάρει την κόκα κόλα που μου είχε προσφέρει ο Κόρι.

Η Τέιλορ έγειρε προς το μέρος μου και σήκωσε τα γυναιλιά μου για να βλέπει τα μάτια μου. Με κοίταξε με απορία. «Τρελάθηκες;»

«Όχι, απλά κάνει πολλή ζέστη εδώ». Σκούπισα τον ιδρώτα από το μέτωπό μου με το πίσω μέρος της παλάμης μου.

«Μην τα παίρνεις. Το ξέρεις πως ο Κόρι πάντα κάνει σαν ηλίθιος όταν είναι μαζί σου. Σε γουστάρει».

«Δε με γουστάρει» είπα και κοίταξα αλλού. Η αλήθεια όμως ήταν ότι όντως με γούσταρε, και το ήξερα. Απλά θα προτιμούσα να του ήμουν αδιάφορη.

«Λέγε εσύ ό,τι θες. Εκείνος πάντως κόβει φλέβες για σένα. Πιστεύω πως θα έπρεπε να του δώσεις μια ευκαιρία. Έτσι θα ξεκολλήσει και το μυαλό σου από τον ακατονόμαστο».

Γύρισα το κεφάλι μου από την άλλη και μου είπε: «Θες να σου κάνω γαλλική κοτσίδα για το πάρτι απόψε; Μπορώ να την ξεκινήσω κανονικά και να την τελειώσω στο πλάι, όπως την προηγούμενη φορά».

«Εντάξει».

«Τι θα βάλεις;»

«Δεν ξέρω ακόμα».

«Πρέπει να φτιαχτείς γιατί θα είναι όλοι εκεί» είπε η Τέιλορ. «Θα έρθω νωρίς από το σπίτι σου για να ντυθούμε μαζί».

Ο Τζάστιν Έτελμπρικ έκανε κάθε Ιούλιο, από την πρώτη γυμνασίου, ένα μεγάλο φαντασμαγορικό πάρτι για τα γενέθλιά του. Εγώ τον Ιούλιο ήμουν πάντα στο Κάζινς, και το σπίτι μου, το σχολείο και οι συμμαθητές μου μου φαίνονταν έτη φωτός μακριά. Ποτέ δε μου κόστισε που το έχανα, ακόμα και όταν η Τέιλορ μου είχε πει πως μια χρονιά οι γονείς του είχαν νοικιάσει μια μηχανή που έφτιαχνε μαλλί της γριάς, ή μια άλλη που είχαν ρίξει πυροτεχνήματα πάνω από τη λίμνη τα μεσάνυχτα.

Ήταν το πρώτο καλοκαίρι που θα πήγαινα στο πάρτι του Τζάστιν και το πρώτο καλοκαίρι που δε θα επέστρεφα στο Κάζινς. Κι αυτό μου κόστιζε. Γι' αυτό στενοχωριόμουν. Νόμιζα πως θα βρισκόμουν στο Κάζινς όλα τα καλοκαίρια της ζωής μου. Το καλοκαιρινό σπίτι ήταν το μόνο μέρος που

ήθελα πραγματικά να βρίσκομαι. Ποτέ δεν ευχήθηκα να βρεθώ κάπου αλλού.

«Δε φαντάζομαι να μην έρθεις» είπε η Τέιλορ.

«Αφού σου είπα, θα έρθω».

Σούφρωσε τη μύτη της. «Το ξέρω, αλλά...» Δίστασε. «Τέλος πάντων».

Ήξερα πως η Τέιλορ περίμενε τα πράγματα να γίνουν πάλι φυσιολογικά, να γίνουν πάλι όπως ήταν πριν. Όμως ποτέ δε θα ξαναήταν όπως πριν. Ποτέ δε θα γινόμουν εκείνη που ήμουν πριν.

Παλιά είχα πίστη. Νόμιζα πως αν ήθελα κάτι πάρα πολύ, πως αν ευχόμουν για κάτι με όλη μου την ψυχή, όλα θα συντελούσαν ώστε να γίνει αυτό που ήθελα. Πίστευα στο πεπωμένο, όπως έλεγε και η Σουζάνα. Ευχόμουν να είμαι με τον Κόνραντ σε κάθε μου γενέθλια· κάθε αστέρι που έπεφτε, κάθε κέρμα που έριχνα σε σιντριβάνι ήταν αφιερωμένο σ' εκείνον που αγαπούσα. Νόμιζα πως θα ήταν πάντα έτσι.

Η Τέιλορ ήθελε να ξεχάσω τον Κόνραντ, να τον σβήσω από το μυαλό μου και από τη μνήμη μου. Μου έλεγε συνέχεια ατάκες του στιλ «Όλοι πρέπει να ξεπεράσουν την πρώτη τους αγάπη, είναι κάτι σαν τελετή ενηλικίωσης». Όμως ο Κόνραντ δεν ήταν η πρώτη μου αγάπη, δεν ήταν μια τελετή ενηλικίωσης. Ήταν κάτι πολύ περισσότερο από αυτό. Εκείνος, ο Τζερεμιάα και η Σουζάνα ήταν η οικογένειά μου. Στη μνήμη μου, οι τρεις τους θα ήταν πάντα αδιαχώριστοι, πάντα δεμένοι ο ένας με τον άλλον. Δεν μπορούσα να φανταστώ τον ένα δίχως τους άλλους δύο.

Εάν ξεχνούσα τον Κόνραντ, εάν τον έδιωχνα από την καρδιά μου και έκανα σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ, θα ήταν σαν να έκανα το ίδιο και στη Σουζάνα. Και αυτό μου ήταν αδιανόητο.